

Ob Klopinskem jezeru.

I.

<i>N</i> a lahno gladina jezerska v vetru večernem se giblje, tam sredi jezera se majhen čolnič ziblje.	Mladenič in deva zorna v čolnu majhnem sedita, nagibata glavo h glavi in — molčita . . .
--	---

II.

<i>N</i> oč mirna, skrivnostna, sanjava, le trstje tiho šepeče, od daleč nekje glasi se zvok pesmi tožeče.	Globoko k jezeru vrba poveša listje zeleno, nemara poljubiti hoče površje vodeno.
---	--

Nad jezerom deklic povodnjih
megleni zbor tiho plava — —
tam v vili onkraj jezera
pa Palma spava . . .

III.

*S*inoči v večernem mraku
po jezeru sva se vozila.
Palma je bila vesela
in mnogo je govorila.

»Mon cher . . !« me je gizdavo zvala
ta majhna madjarska koketka
in sklanjala se je k meni,
kot k jezeru sklanja se cvetka — —

No . . . Ko pa sva izstopila,
je dela: »Kako je pust!«
In več besede prijazne
ni bilo iz krasnih ust . . .

No veš, ko bil bi jaz — pastor
in ti ne Madjarka ponosna . . .
Umeš? . . . A sedaj! — No, smehlaj se!
Ta jeza že res je neznosna! . . .

IV.

Palma, Palma,
dete ti hudobno,
kdaj pa spet skovala
šalo to si zlobno!

Vsem smejo se
ustne nje rdeče,
samo mene, mene
videti več neče . . .

Palma, Palma,
dete ti hudobno,
kdaj skovala zopet
šalo to si zlobno! —

V.

Res že odhajaš, Palma? —
No, torej pa zdrava ostani!
Krasno, mamljivo, kot zdaj si,
naj vedno Bog te ohrani.

Vidim, da dame se nežne,
gospodje še skoro solzijo —
jaz pa k slovesu ti zložim
polmetrsko elegijo.

Tožil, seve, v njej ne bodem,
češ, »srce z njo sem izgubil!«
Plakal pa bom, da Madjarko
tako neumno sem ljubil! —

Erik.

